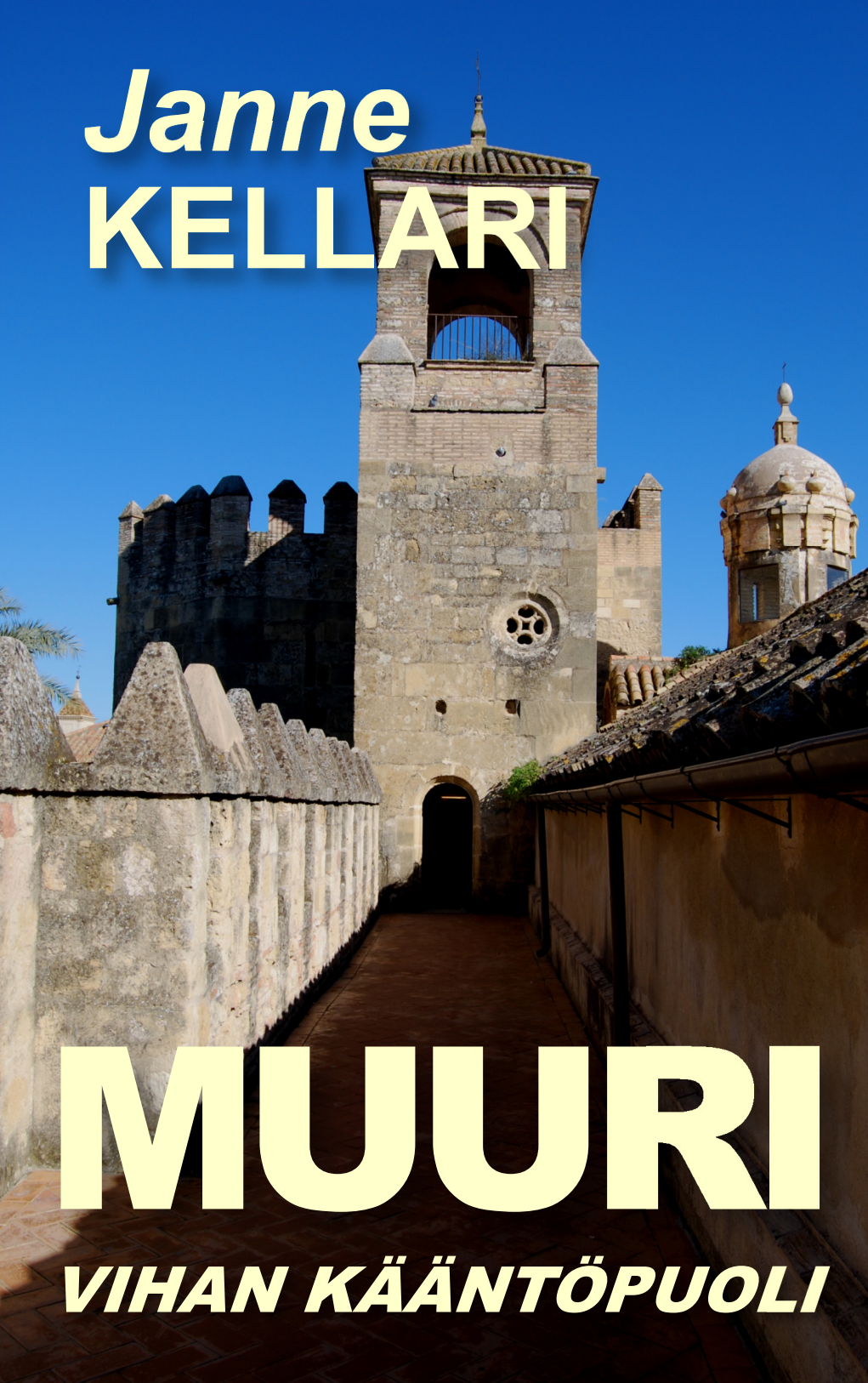
Janne
KELLARI
MUURI
VIHAN KÄÄNTÖPUOLI

MUURI

Vihan kääntöpuoli

Janne Kellari

MUURI

Vihan kääntöpuoli

© 2017 Kellari, Janne
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-339-940-2

Naisen hiestä märät pitkät mustat hiukset roikkuivat hartioilla, hänen miekkansa terä leiskui punaisena verestä. Kastanjanruskea iho oli likainen niin mudasta, veriroiskeista, kuin hiestä. Nainen liikkui mahdollisimman vähän, ei antanut upottavan ja epätasaisen maan yllättää. Silti hänen miekkansa ja vartalonsa kylvivät kuolemaa ympärille. Veri roiskui kaaressa terän iskeytyessä kerran toisensa jälkeen joka puolelta uhkaavien vihollisten lihaan.

Lihakset kuitenkin väsyivät hiljalleen ja hengityksen raskaus kertoi pitkään jatkuneesta taistelusta. Pieni vilkaisu kauemmas kertoi, että turva oli edelleen kaukana, liian kaukana. Nainen ei antanut ajatuksen nousta pintaan. Se oli vain pieni ja mitätön huomio ja kaikki keskittyminen pysyi taistelussa. Vaikka taistelu olisi kuinka toivotonta, hän antaisi kaikkensa. Hän veisi mukanaan niin monta vastustajaa kuin olisi mahdollista.

Miekka teki työtään, vartalo liikkui tehokkaasti ja epätoivoisia katseita saattoi nähdä vastustajien kasvoilla. Yksi toisensa jälkeen he kaatuivat verisenä mutaiseen maahan ja aina vain mustatukkainen paholainen seisoi. Tuo kuhiseva massa vihollisia oli kuin muurahaislauma, joka ympäröi avutonta saalistaan. Tällä kertaa saalis oli kuitenkin kaukana avuttomasta.

Nainen tiesi kuolevansa. Tämä oli se paikka, tämä oli se hetki, josta ei enää ollut poispääsyä. Se ei kuitenkaan häirinnyt keskittymistä. Nyt oli hyvä aika kuolla, yhtä hyvä kuin mikä muu aika tahansa. Hän oli saanut paljon aikaan, säästänyt lukemattomien hengen ja se kaukainen tavoite, joka oli häntä vienyt eteenpäin, se oli aina ollut enimmäkseen haave.

Lihakset väsyivät vääjäämättömästi, liikkeet hidastuivat hiljalleen, eikä vastustajista tullut loppua. Nyt ensimmäiset vihollisen iskut löysivät tiensä perille ja pikkuhiljaa verta valuvat haavat alkoivat vaikuttaa taistelukykyyn. Sitten vihollinen teki viimeisen rynnäkön. Kilvet nousivat peittämään tapahtumia, vastustajat ryntäsivät itseään säästämättä uhrinsa kimppuun ja useat terät työntyivät naisen vartaloon. Vielä vajotessaan polvilleen ja näkökentän hiljalleen samentuessa, kohtasi useampi vihollinen hänen kuolettavan miekkansa. Lopulta ruumis vaipui verisenä mutaiseen maahan ja kaikki mustui silmissä.

I

Ymmärryksen matka

Minä tunnen tämän tien,
sen loppuun asti vien
ja tiedän, että maailmalla tuulee.
Katson polun hiekkaisen,
näen saappaan likaisen,
toivon, että joku meitä kuulee.

Kai lähdin mielin herkin,
näin jonkun taivaan merkin,
uskonut en varoituksen sanaan.
Tunsin valintani lastin,
koin hyljeksityn kastin,
joka hetki eilispäivää manaan.

Maailmalla tuulee, ystäviä etsitään ja lohduton on tie.
Kaiken siellä kuulee, yksinäiset kestitään ja tuoni viimein vie.

Yksin kuljin matkan alun,
löysin sielun taikakalun,
silti ystävääni etsin turhaan.
Kun näin määränpääni,
muistin hetken elämääni,
ja katsoin yksinäisten tarhaan.

Vain hetki henkäykseen,
käy ruumis pitkäkseen,
ja hiljaa kuuluu soitto kaukainen.
Ääni kääntää kuolleet,
rikkoo hymy surun uurteet,
ystävä on siinä matkan viimeisen.

Maailmalla tuulee, ystäviä etsitään ja lohduton on tie.
Kaiken siellä kuulee, yksinäiset kestitään ja tuoni viimein vie.

1

Sotaleiri

Tummaihoinen mies kuuli torvensoiton äänen kaukaisuudesta. Hän tunnisti sen rytmin ja tiesi mitä tehdä. Vihollinen iski edelleen päälle, se ei ollut antanut periksi ja siksi perääntyminen oli jälleen kerran edessä.

Mies käytti miekkaansa taidokkaasti muurinharjalla, torjui uhkaavia hyökkäyksiä, jakoi kuolettavia iskuja. Kivinen taistelutanner oli kapea ja petollisen liukas verestä. Sillä ei taisteltu leveänä rintamana, vaan kaikkialla näkyi lukemattomia yksittäisiä kamppailuja.

Mies alkoi hiljalleen muiden lailla perääntyä kohti takana olevia tikapuita. Hän rytmitti liikkumistaan muita tarkkaillen ja tiesi tarkkaan missä kohtaa olisi oma vuoro. Hetkenkään herpaantumista ei saanut tapahtua, nyt he olivat haavoittumaisimmillaan. Miekka teki työtään, veri roiskui haavoista ja hiki virtasi vuolaana tummalla iholla.

Nähdessään kuinka edellä kulkenut taistelutoveri katosi näköpiiristä, pomppasi mies raivokkaan huudon saattelemana muurin harjalle. Hän käytti asemaansa taidokkaasti hyväkseen ja teki muutamalla hurjalla miekan liikkeellä itselleen tilaa. Sitten hän otti miekasta yhden käden otteen, tarttui tikkaiden pystypuuhun edelleen asetta heiluttaen ja hyppäsi tyhjyyteen. Lukemattomien harjoituskertojen taidolla jalat ottivat hypyn vastaan kolmannella tai neljännellä poikkipuulla ja niin mies oli hetkessä vastustajan miekkojen ulottumattomissa. Hän laskeutui hurjaa vauhtia alaspäin, antaen näin seuraaville tilaa poistua muurin harjalta.

Nyt nenään tunkeutui jälleen se kuvottava haju, jonka muurin juurella olevat jätteet muodostivat. Niihin oli kuitenkin vuosien mittaan tottunut ja asiaa sen enempää ajattelematta, mies pudottautui mutaiseen ja jätteiden peittämään maahan ja alkoi nopeasti perääntyä. Ympärillä sama näytelmä toistui. Tummaihoisia hahmoja laskeutui tikkailta, nopeasti etenevät jonot kulkivat poispäin muurista.

Muutaman kymmenen metrin päässä oli röykkiöittäin suurempia kilpiä. Mies otti yhden sellaisen kantoon, nosti sen selkäänsä ja puristi kätensä nahkahihnoista tehdyn kahvan ympärille. Kilpi suojaisi päätä, niskaa ja selkää yläviistosta ammuttuja nuolia vastaan. Mies tiivisti

askeliaan juoksuun ja lähti muiden kanssa etenemään nopeaan tahtiin kohti länttä.

Takana muuri oli tyhjentynyt ja tuttu nuolien ääni täytti ilman. Omat jouset pommittivat muurin harjaa ja sen takana olevaa aluetta perääntyviä sotilaita suojaten. Vihollinen ampui omia kuurojaan heidän peräänsä. Nuolet viuhuivat ylitse, iskeytyivät jalkojen juureen ja tömähtelivät voimalla kilpeen. Aina silloin tällöin joku sai osuman, yleensä jalkoihin ja näitä haavoittuneita yritettiin raahata mukana.

Useiden minuuttien raivokkaan etenemisen jälkeen turva oli viimein saavutettu. Mies oli nuolenkantaman ulkopuolella ja hidasti askeleensa jälleen kävelyksi. Hän nosti kilven selästään, siinä törötti kuusi nuolta. Mies heitti kilven odottavien kuormavankkureiden kyytiin ja pysähtyi viimein. Hän hengitti raskaasti polviinsa nojaten. Hiki valui virtanaan kaljulta päälaelta, useat pienet haavat kirvelivät hien tavoittaessa ne.

Ympärillä oli lukuisia taistelutovereita. Kaikki olivat väsyneitä, osa haavoittuneitakin, mutta päällimmäisenä kaikkien kasvoilla oli silti pettymys. Tämä ei ollut mikään suurhyökkäys, mutta silti oli aina vaikea kohdata tappio. Nähdä kaikki se kärsimys, ne turhat ponnistelut ja todeta, että edelleen vihollinen seisoi valloittamattoman *turdin* takana. Vaikka jokaisen hyökkäyksen alla tiesi, että onnistumisen mahdollisuudet olivat pienet, niin silti jokin mitätön toivonkipinä kummitteli aina mielessä. Olisiko tämä se kerta, jolloin vihollinen ei voittaisi, jolloin he eivät perääntyisi.

Kilvet, lähestymisessä käytetyt peitteet ja pahemmin haavoittuneet lastattiin lukuisiin vankkureihin, jotka sitten lähtivät pitkinä karavaaneina kohti länttä. Tummaihoiset soturit, nahkaan verhoillut, karvattomat miehet ja naiset, marssivat vankkureiden takana. Heillä kaikilla oli yhteinen määränpää, sotaleiri ja sen tuoma rauha. Muutama päivä sen keskellä hälventäisi jälleen kerran tappion tuomaa pettymystä.

Mies katsoi taakseen ja hiljensi askeliaan. Vihollisen suurin ase, valloittamaton *turdi*, häämötti horisontissa tummana nauhana. Näkisikö hän sen päivän, jolloin tuo kivinen paholainen murtuisi, näkisikö mikään sukupolvi sitä päivää?

”Mitä mietit, sef Ridos”, kuului ääni vierestä.

Mies katsoi naista ja kohautti olkiaan: ”Mietin vain rid Savoh, kaatuuko tuo *turdi* koskaan.”

”Jonain päivänä se kaatuu”, Savoh vastasi. ”Me vain emme ole näkemässä sitä päivää.”

Ridos hymyili ilottomasta, samanlaisia ajatuksia oli muillakin. Perääntymisen aikana oli valitettavasti aikaa ajatella ja harvoin nuo aja-

tukset olivat miellyttäviä. Tappio oli aina epämiellyttävä kokemus, vaikka se olisi kuinka mones peräkkäin ja kuinka odotettu lopputulos. Tappio ja se odottamisen tuska, kun joutui miettimään, ketkä tällä kertaa olivat jääneet taistelutantereelle, tekivät näistä perääntymisvaiheen tunneista aina kaikkein pahimpia.

”He tuntuvat keksivän aina uusia keinoja parantaa puolustusta, mutta silti me pääsemme aina yhtä lähelle”, Savoh sanoi. ”Siksi luotan siihen, että jonain päivänä heidän aseensa on käytetty ja silloin tulevaisuus on meidän.”

”Mutta kuinka monta sukupolvea me menetämme sitä päivää odottaessa.”

”Emme me heitä menetä. He ovat se uhraus, joka on tehtävä tulevaisuuden eteen. *Alareides* on se, joka kokee menetyksiä. Mikään ei tee heidän uhrauksistaan oikeutettuja eikä heidän kärsimyksistään ylväitä.”

”Jotenkin luulen *alareidesin* ajattelevan meistä samalla tapaa.”

”Olet tainnut kuunnella liian montaa vankia”, Savoh sanoi huokaisten. ”Mutta kyllä se elämä kirkastuu, kun pääset sotaleiriin ja sen ilojen pariin. Jos muu ei auta, niin muutama kupillinen teltassani saattaisi auttaa.”

Ridos hymyili naiselle, olihan hän käynyt tämän teltassa kupillisella ja harvoin se oli jäänyt vain siihen.

”Ole varovainen, tuohan näytti jopa iloiselta hymyltä.”

”Osasit vetää oikeasta köydestä.”

”Etpä ole yleensä pahoitellut, kun vetelen köydestäsi.”

Nyt Ridosin oli jo pakko naurahtaa. Keskellä karvaan tappion aiheuttamaa masennusta, he keskustelivat tällaisista elämän nautinnoista. Mikäpä sitä murhetta toisaalta paremmin peittäisi.

”Ja muistaakseni ei sinunkaan kaivosi ainakaan kuivuudesta ole kärsinyt noissa tilanteissa”, Ridos vastasi mietittyään hetken sopivaa sanavalintaa.

”Minähän sanoin, kyllä se elämä kirkastuu”, Savoh sanoi naurahtaen hänkin.

Marssi jatkui vankkurien perässä ja jokainen askel kauemmaksi tappiosta, paransi karavaanien mielialaa. Sotaleirin viimein häämöttäessä edessä, loputkin murheet kaikkosivat. Leirinuotioiden savukiehkurat kertoivat odottavasta ruuasta. Se olisi taas kerran jotain aivan muuta, kuin lähestymisen ja hyökkäyksen aikaan nautittu, vain käytännöllisyyteen perustuva ruoka.

Sef Ridos Murdos odotti yhteistä ruokailuhetkeä *fironaarilla*, mutta yhtä lailla hän odotti pääsevänsä omaan rauhalliseen telttaansa. Istumaan sen hiljaisuuteen, nauttimaan kupillisesta tuttujen seinien ympä-

röimänä. Siellä oli hyvä hengittää, kerätä voimia ja unohtaa kaikki mennyt tuska. Ridos tiesi olleensa muutamaa vuotta nuorempana paljon kiihkeämpi tätä sotaa kohtaan, mutta nyt se kaikki tuntui jotenkin merkityksettömältä. Hän ei voinut kieltää sen oikeutusta, mutta ei myöskään sitä väsymystä, jota koki sitä kohtaan.

Ridos istui oman telttansa edessä. Useampi päivä oli vierähtänyt sotaleirissä ja elämä tuntui jälleen asettuvan omaan yksinkertaisen miellyttävään kuosiinsa. Ridos istui puukehikon varaan pingotetussa kangastuolissa ja katseli leiriä ympärillään. Hänen alastoman ylävartalonsa musta iho hikoili kuumuudessa, paljaaksi ajeltu pää kiilteli keskipäivän auringossa. Lihaksikkaassa ruumiissa oli lukuisia tuoreita haavoja, ruskeissa silmissä oli rauhallinen, mutta väsynyt katse.

Tummat nahkahousut ja saappaat olivat kuluneet, vieressä lepäävän miekan huotra ja siitä pilkistävä kahva olivat hyvin huolletun näköisiä. Hänen telttansa kankainen lippa lepäsi kahden seipään varassa ja tarjosi edes vähän varjoa auringon kuumuutta vastaan. Pyöreä suippokattoinen teltta takana ei ollut mitenkään erikoisen suuri, kuten eivät sadat muutkaan tässä taistelua tukevassa sotaleirissä. Niiden oli tarkoitus olla käytännöllisiä ja mahdollistaa nopea liikkuminen.

Ridos nousi huokaisten, viikko oli kulunut perääntymisestä ja elämä alkoi pikkuhiljaa palata normaaliin. Taistelu oli tältä erää ohitse, *alareidesin turdi* oli jälleen kestänyt hyökkäyksen. Paluu sotaleiriin oli tapahtunut kolme päivää sitten ja nyt oli aika kerätä voimia ennen muuttoa.

Ridos asteli hiljalleen ympyrässä olevien telttojen lomitse. Niitä oli monessa kehässä, monen kokoisia ja värisiä, mutta pyöreä muoto ja suvun värit lipuissa olivat kaikille yhteisiä. Ympärillä levittäytyi muiden sukujen vastaavia ympyränmallisia telttakyliä ja ne kaikki ympäröivät koko sotaleirin keskustaa, jossa sijaitsivat heimon yhteiset teltat.

Ruohoinen maa oli tallattu viikkoja kestäneen leirielämän aikana ja nytkin heimolaisia kulki kaikkialla erilaisilla asioilla. Osa oli menossa tai tulossa vartiosta, osa valmistautui jo seuraavaan muuttoon ja osa oli Ridosin lailla menossa ruokailemaan.

Monessa kehässä olevien telttojen muodostaman ympyrän keskustaa reunustivat suvun johtohenkilöiden suuremmat ja koristeellisemmat teltat. Niiden edustalla istuskeli monia heimolaisia, joista osa vain katseli ja lepäili oman telttansa luona, mutta suuri osa oli kokoontunut pitämään kokousta yhden suuren taltan katokseen. Nyt oli aika jälleen miettiä tulevaa ja valmistaa suvun edustajia sotaleirin suunnittelukokoukseen. Se pidettiin totutusti sotaleirin keskiössä aina taistelun jälkeen.

Ridos ohitti kokousta pitävän joukon ja asteli telttojen muodostaman ympyrän keskellä olevalle aukealle. Siellä oli kivistä koottu suuri keittopaikka ja kahdet keittiövankkurit niiden äärellä, suvun *fironaari*. Keittiöhenkilökunta laittoi ruokaa keittonuotiolla ja vankkurien äärellä ja sinne Ridoskin nyt suuntasi monen muun tavoin.

Lukuisat vastaavat sukujen ympyrämalliset ryhmät muodostivat tämän sotaleirin, yhden monista heidän heimonsa sotaleireistä. Tämä oli Sef suvun telttaryhmä tässä leirissä ja tällä hetkellä se oli koti.

Ridos otti kulhon pinosta, kasasi siihen höyryävää riisiä suurelta vadilta ja kauhoi päälle padassa porisevaa yksinkertaista lihalientä, leikkuulaudan takana seisova kokki viipaloi siansuoleen tehtyä verimakkaraa annoksen päälle. Ridos istui nuotion ympärille levitetyille matoille ja alkoi syödä monien muiden lailla.

Syötyään Ridos täytti kulhon uudelleen pelkällä riisillä ja runsaalla liemellä ja lähti pois *fironaarilta*. Hän käväisi *leranilla* ja otti sieltä mukaansa vadillisen höyryävän kuumia, rohdoilta tuoksuvia pyyhkeitä. Sitten Ridos suuntasi takaisin omalle teltalleen. Hän astui kangasovesta sisään ja katseli eteensä. Lattia oli pehmeiden mattojen peittämä, seinillä roikkui suvun väreillä kudottuja kangaskuvia. Matala, suurien tyynyjen ympäröimä pöytä oli keskellä ja sen vierellä makasi pehmeillä turkiksilla vaaleaihoinen, tummahiuksinen nainen. Tämän vartalossa oli lukusia siteitä suurempien haavojen peittona ja monia pienempiä haavoja rikkomassa kastanjanväristä ihoa. Otsalla kiilteli hikikarpaloita kuumeen merkkinä ja hengitys kulki vaivalloisesti. Nainen oli paljon lähempänä selviämistä kuin silloin, kun tämä oli veristen siteiden peittämänä tuotu telttaan. Tilanne ei kuitenkaan ollut vielä ohitse, vaara vaani edelleen nurkan takana.

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun Ridos sai telttaansa haavoittuneen. Kaikki hoitoa vaativat kävivät ensin parantajien teltassa, mutta kun haavat hoidettu ja vain sairaanhoitoa, eli tarkkailua, pesemistä, siteiden vaihtoa ja lääkintää tarvittiin, niin silloin potilaat sijoitettiin vapaisiin telttoihin. Parantajien teltassa pysyivät vain jatkuvaa hoitoa tarvitsevat. Sota oli vuosien aikana opettanut paljon, myös toiminaan tehokkaasti vähillä voimavaroilla haavoittuneiden kanssa.

Ridos henkäisi ja asteli teltan läpi. Vaikka hän oli toivonut omaa rauhaa raskaan hyökkäyksen jälkeen ja oli nyt saanut haavoittuneen hoidettavakseen, ei asia suuremmin vaivannut. Ridos oli tottunut sotaleirin tapoihin jo vuosia sitten, eikä tajuttomana makaava nainen vaatinut kovinkaan suuria ponnistuksia, eikä häirinnyt erityisesti omaa elämää teltassa.

Ridos istui naisen viereen ja otti peitteet tämän päältä. Hän tiesi rutiininomaisesti mitä tehdä ja aloitti hoitotyöt. Ridos nosti naisen

varovaisesti pois leposijailtaan ja vaihtoi sotkeutuneet lakanat puhtaisiin. Hän otti vadilta lämpimiä pyyhkeitä ja pesi naisen paljaan vartalon. Sitten Ridos yksitellen vaihtoi haavojen siteet, tarkasti samalla jokaisen haavan ja puhdisti ne pyyhkeillä. Lopulta hän nosti naisen takaisin leposijalle ja kietoi tämän puhtaisiin lakanoihin.

Ridos huokaisi työn jälkeen ja katsoi naista. Hän kokosi kaikki likaantuneet pyyhkeet ja vanhat lakanat vadille, siirsi sen teltan ovella ja istui sitten potilaan vierelle. Ridos nosti naisen pään ylös syliinsä. Silmät eivät auenneet, mutta kasvojen ilme ja hiljainen huokaus kertoivat jonkinasteisesta tajunnan tasosta. Mies otti pienen annoksen riisiä ja kasvislientä puiselle lusikalle ja työnsi sen naisen huulten väliin. Potilas pureksi hiljalleen ja nielaisi tuon pienen määrän.

Parinkymmenen lusikallisen jälkeen nainen väsyi ja muuttui veltommaksi. Sef Ridos laski potilaan takaisin lepäämään ja asettui itse istumaan suuria tyynyjä vasten. Hän otti puisesta laatikosta, heinillä pehmustetusta lokerosta savisen pullon, kiskoi puisen tulpan pois ja kulautti riisiviinaa kurkkuunsa. Naisen punainen viitta ja pronssinhohtoiset sotavarusteet olivat pinottuna teltan seinustalla. Ne päällä ja nyt varusteiden vieressä lepäävä pitkä miekka uhmakkaasti kädessä tämä oli varmasti näyttänyt joltain paljon suuremmalta, kuin nyt vaikeasti haavoittuneena vihollisen teltassa. *Alareidesin* joukossakin oli taitavia sotureita ja nainen oli eittämättä yksi näistä.

Ridos ei ollut nähnyt kuin vilauksen siitä näytelmästä, jonka nainen oli *turdin* juurella esittänyt. Hän oli kuitenkin kuullut monta kertomusta asiasta, kertomusta jotka olivat tulleet kokeneiden taistelijoiden suusta. Siksi oli selvää, että harva jos kukaan oli koskaan näyttänyt sellaista sotataitoa. Kaikkien puheenaiheena oli se järkytyksen sekainen ihailu, jonka tämä nainen oli saanut aikaan. Tämä oli käynyt kokonaista armeijaa vastaan ilman pienintäkään pelkoa, vain pelastaakseen muutaman vangin. Ridos kulautti toisen suullisen alkoholia kurkkuunsa ja mietti, mitä mahtaisi tapahtua, jos tuo nainen joskus heräisi.

Illalla Ridos istui suuriin tyynyihin nojaillen teltassaan. Illallinen oli syöty, hoitotoimenpiteet jälleen suoritettu ja oli aikaa olla vain omien ajatustensa kanssa. Vaikka sota tuntui raskaalta ja joskus jopa merkityksettömältä, antoi se kuitenkin sisältöä tämä hetkiselle elämälle. Näinä yksinäisiä hetkinä, kun oli aikaa miettiä muutakin kuin sotaa, eivät ajatukset olleet aina niin kovin miellyttäviä. Yksinäisyys antoi toki rauhaa ja hiljaisuutta sodan melskeiden jälkeen ja sitä kaipasi kiivaan elämän keskellä. Samalla se kuitenkin paljasti ympärillä olevan murheellisen tyhjyyden. Väkisinkin joutui miettimään, mitä tulevai-

suudella oli enää tarjota. Millainen oli elämä, jossa raakalaismainen sota oli ainoa, joka antoi sille sisältöä.

Ajatukset keskeytyivät, kun Savoh saapui vierailulle. Naisella oli riisiviinapullo ja kaksi kuppia mukanaan.

”Iltaa telttaasi, sef Ridos.”

”Iltaa rid Savoh, käy istumaan.”

”Telttani on pysynyt tyhjänä, joten päätin lähteä katsomaan, oletko vielä hengissä.”

”Kuten huomaat, sain jälleen haavoittuneen sotavangin hoidettavakseni. Jotenkin ei ole ollut aikaa lähteä viettämään iltaa muualle.”

Savoh istui ja asetti kupit pöydälle. Hän kaatoi molempiin kirkasta nestettä ja ojensi toisen miehelle.

”Minulla on kaksi haavoittunutta omassa teltassani, mutta he ovat onneksi omia. Pelkkä hoitaminen siis riittää, ei tarvitse huolehtia vartioinnista.”

”Minun potilaani on niin huonossa kunnossa, ettei varmasti ihan heti pakoa yritä. Ei häntä silti kovin pitkäksi aikaa voi yksin jättää.”

Savoh nyökkäsi ja nosti kupin tervehdykseen. Ridos nosti omansa ja molemmat kulauttivat juomaa kurkkuunsa.

”Onneksi siis päätin tuoda riisiviinan ja odottavan kaivoni telttaasi”, Savoh sanoi hymyillen. ”Tuskin se sinunkaan köytesi pelkällä istumisella tyytyväiseksi tulee.”

Ridos hymyili ja joi kuppinsa tyhjäksi. Savoh täytti jälleen molemmat.

”Toivottavasti tuo vanki ei sitten karkaa sillä välin, kun sovittelemme kaivoa ja köyttä yhteen”, Ridos totesi ja vilkaisi tajuttomaan sotavankiin. ”Tai toivottavasti tämä ei edes herää. En ole varma antaisimmeko oikean kuvan barbaareista, jos vanki vaikeasti haavoittuneena herää sellaisen toimituksen vieressä.”

”Sinä kyllä ajattelet ihan liikaa yläpäälläsi.”

Ridos hymyili ja joi kulauksen riisiviinaa.

Savoh nousi ja istui hajareisin Ridosin syliin. Hän hivutti kättään alemmaksi ja kuiskasi miehen korvaan: ”Ennen mitään toimitusta tämä köysi täytyy kyllä saada jäykemmäksi.”

”Ja tämä kaivo märemmäksi”, Ridos kuiskasi ja painoi suudelman naisen huulille, hyväillen samalla molemmilla käsillä tämän reisiä.

Seuraavana aamuna Ridos istui jälleen telttansa edustalla, kun hän näki kahden tutun hahmon lähestyvän.

”Huomenta telttaasi Ridos.”

”Huomenta sinulle, Suras”, Ridos vastasi serkulleen sef Suras Dufohille ja tämän miehelle sef Wireg Reldosille. Molemmilla oli nahkaiset housut, Surasilla mustat ja Wiregillä harmaat, sekä saappaat

ja sefin suvun vihreät huivit. Surasilla oli pitkä polviin ulottuva liivi, molempien ihossa oli taidokkaita tatuointeja ja molemmat olivat yhtä karvattomia, kuin kaikki muutkin.

”Miten potilaasi voi”, nainen kysyi.

”Päivä päivältä paremmin.”

”Olimme eilen illalla sotaleirin suunnittelukokouksessa ja päätös oli yksimielinen. Leiri puretaan jo huomenna”, Suras sanoi.

”Jo huomenna”, Ridos sanoi mietteliäänä. ”Arvasin, että lähtö tulee nopeasti, mutta jo huomenna.”

”Onko hän valmis siihen?”

”En minä osaa sanoa, mutta aika näyttää. Me lähdemme suunnitellusti ja hän kestää, jos niin on tarkoitettu.”

Suras nyökkäsi ja katsoi miestään: ”Hän on tärkein sotasaaliimme vuosikausiin, toivottavasti emme lähde liian aikaisin.”

”Asiaa pohdittiin kokouksessa ja ratkaisu on tehty. Emme voi sille enää mitään. Yksi sotavanki, oli hän sitten kuinka tärkeä vain, ei voi määritellä koko leirin, eikä varsinkaan koko heimon tekemisiä”, Wireg sanoi.

”Vai sotasaalis”, Ridos sanoi harmistuneena sanavalinnasta. ”Sinähän Sures puhut kuin *alareides*. Taustastaan huolimatta hän on tunteva älyllinen olento, ja haavoittunut sellainen.”

”Tiedät paremmin, tiedät mitä tarkoitin”, Sures sanoi tiukasti. ”Ja jos olisin *alareides*, kohtelisin häntä kuin eläintä ja me kohtelemme eläimiäkin paremmin kuin *alareides* likaista barbaaria.”

Ridos nyökkäsi. Hän tunsi naisen hyvin ja tiesi mitä tämä tarkoitti. Potilaan elämä oli varmasti etusijalla, vaikka nuo sanat olivatkin tuntuneet oudon pahoilta.

”Ja vaikka sanot tai ajattelet mitä, niin hän on todellakin enemmän kuin mikään tavallinen sotavanki. Hän on sotasaalis mitä suurimmassa merkityksessä.”

”Hoidamme sinulle apua huomenaamuksi”, Wireg sanoi rauhallisella äänellä, tyynnyttäen tilannetta kahden muun välillä.

”Sitä tarvitaan, samoin kuin tilaa jonkun muun vankkureista osalle tavaroistani.”

”Olisiko nyt aika aamiaiselle”, sef Suras sanoi hymyillen ja laski sovittelevasti kätensä Ridosin olalle.

Ridos nousi ja hymyili naiselle. Hän arvosti tätä niin johtajana kuin sotilaana, eikä tällainen pieni kinastelu muuttanut asiaa mitenkään. Ehkä Suras oli juuri siksi niin arvotettu ja korkeassa asemassa, että oli paitsi älykäs, osasi myös tarpeen mukaan olla julma ja tiukka, paljon julmempi ja tiukempi kuin moni muu.

Ridos lähti astelemaan pariskunnan mukana sefin suvun *fironaarille*. Keittiöhenkilöstö laittoi siellä juuri aamiaista sotilaille, puusepille, asesepille, eläintenhoitajille, koko leirin monenkirjavalle asukaskunnalle.

Saapujat ottivat laakeat puulautaset, johon keittäjät asettivat viljasta tehdyn ohuen lätyn. Siihen kukin kasasi pöydillä olevista kulhoista haluamiaan täytteitä. Kulhoissa oli kaikenlaisia tuoreita vihanneksia, sekä riisiä ja haudutettuja juureksia. Kokkien edessä oli avotulella grillattua maksaa ja munuaista, joista viipaloitiin kullekin ruokailijalle tämän haluamia paloja annoksen päälle.

”Onko hän syönyt?” Wireg kysyi kolmikon istuessa matoilla ja nauttiessa suureksi taskuksi taitelemiaan vehnälättyjä.

”Kyllä, jonkin verran. Helposti nieltävää ruokaa, joten tätä hänelle on turha tarjota.”

”Ehkä hänellä on siis voimia muuttomatkalle”, Suras sanoi, osoittanen näin kiinnostuksensa sotavangin hyvinvointia kohtaan.

”Voimia hänellä on, sen olemme kaikki nähneet, mutta myös hänen vammansa olivat suuret”, Ridos sanoi haukatessaan lättyyn kääримäänsä aamiaista.

Aamiaisella oli tarjolla myös kirkasta ja kuumaa kasvislientä, jolla saattoi maustaa riisiä ja kasviksia. Ridos otti jälleen kerran kuppiin riisiä, sen päälle tuota kasvislientä ja lähti kohti telttaansa. Siellä mies tuttuun tapaan ensin vaihtoi vangin lakanat ja pesi tämän lämpimillä pyyhkeillä, tarkasti ja hoiti sitten haavat. Lopuksi Ridos alkoi syöttää potilastaan, joka pureksi ja nieleskeli hiljalleen. Ridos joutui hymyilemään, sillä niin uskomaton oli naisen paranemisvoima. Tämä söi jo paljon enemmän ja paremmin ja tuntui voimistuvan jokaisella kerralla.

Illalla Ridos jälleen syötti potilaansa ja juuri kun mies oli laskenut kupin lattialle, aukenivat tämän silmät äkisti selälleen. Ridos jähmettyi paikalleen ja katsoi noihin ruskeisiin suuriin silmiin. Naisen sormet nousivat ylös, tarttuivat lusikkaa pitävään käteen ja puristivat sitä hetken aikaa. Sitten silmät sulkeutuivat, ote herpaantui ja pää lysähti velttona tyynylle. Ridos henkäisi syvään. Oliko tuo viimeinen kouristus, vai merkki paranemisesta. Samalla hän joutui hieromaan kättään, puristus oli ollut voimakas, tuskallisen kivulias.

Potilaan hengitys tasaantui hiljalleen ja tämä tuntui vaipuvan uneen. Ridos kokeili naisen otsaa. Se oli toki kuumeinen, muttei sen pahempi kuin aiemmin. Naisen hengitys pysyi tasaisena ja mies päätteli kaiken olevan edelleen kunnissa. Kouristuksenomainen herääminen painajaisesta oli vain osa parantumista.

Ridos ymmärsi naisen voivan nyt herätä koska tahansa ja tätä tuli pitää silmällä entistä tarkemmin. Ei enää pelkästään potilaana, vaan

myös sotavankina. Oli epätodennäköistä, että nainen heti herätessään yrittäisi, saati sitten pääsisi pakoon, mutta herääminen täysin vieraassa ympäristössä tulisi olemaan traumaattinen kokemus. Siksi jonkun oli hyvä olla läsnä, kun tajunta jossain vaiheessa lopullisesti palaisi.

Normaalisti Ridos olisi vielä tässä vaiheessa iltaa kävellyt yleisille vessoille leirin ulkopuolella, mutta päätti nyt poikkeukselliset turvautua yöastiaansa. Mies nosti kannen ämpärin päältä, polvistui se äärelle ja antoi rakkoa painaneen pissan lorista astiaan. Aamulla, kun teltta olisi purettu, voisi ämpärin tyhjentää maahan kaivettavaan kuoppaan. Siinä tilanteessa sitä ei tarvitsisi lähteä normaaliin tapaan tyhjentämään yleisille vessoille.

Seuraavana aamuna oli edessä sotaleirin purku ja puolen päivän aikaan lähtö länteen. Ridos alkoi pakata kaikkien muiden tapaan heti aamusta. Hän lastasi irtotavarat, tyynyt ja vaatteet kolmeen puuarkkuun, rullasi matot ja seinäkankaat. Sisällä teltassa vain potilaan kohta jäi ennalleen.

Naapuriteltalla oli vastaavat toimet käynnissä. Ridos sopi nopeasti näiden kanssa vuorottelusta ja naapureiden katsoessa potilaan perään, mies lähti aamiaiselle. Nopean ruokailun jälkeen Ridos suunnisti kohti vankkureita.

Pujoteltuaan hetken aikaa telttojen välissä, Ridos astui ulos niiden muodostamasta ympyrästä. Edessä oli odottamassa vankkureiden rivistö ja niiden vieressä suuret määrät eläinaitauksia. Eläintenhoitajat olivat valjastaneet kaikkien vankkureiden eteen hevoset ja lastasivat nyt puolestaan kotieläimiä matkaa varten. Kanat ja porsaat ajettiin aitauksista häkkeihin, jotka nostettiin avonaisiin kuormavankkureihin, lehmät ja vuohet kiinnitettiin liekoihin, jossa ne seuraisivat karavaania.

Sivummalla näkyi gew suvun telttojen ryhmä ja hiukan kauempana rid suku ja jossain etäämmällä pakkasivat vielä kaksi muuta heimon sukua, duf ja jac. Kaikkialla oli samanlainen kiireinen, mutta silti järjestelmällinen pakkaaminen menossa.

Ridos asteli omien tuttujen vankkurien luokse. Ne olivat kahden hevosen vetämät, kaksiakseliset, korkeilla lautalaidoilla varustetut. Niiden etuosassa oli kankainen, kuljettajan istuimen yllekin ylettyvä katos, takaosan ollessa avointa tilaa. Ympärillä oli lukemattomia samankokoisia ja useita pienempiä, yhden hevosen vetämiä vankkureita. Myös suurempia, kolmi- ja neliakselisia, neljän ja jopa kuuden hevosen vetämiä vankkureita oli valmiina. Niistä osa oli varusteiden ja osa eläinten kuljettamiseen. Osa oli varattu yksittäisten sotilaiden joukoille. Suurimmat ja myös koristeellisimmat olivat kokonaan katettuja ja

TUHANSIA VUOSIA HISTORIAA,

UUSI AIKAKAUSI SAAPUU

Kaukainen maailma, kaksi kansaa, jakautunut historia ja yksi nainen kaiken keskellä. Pelon valtakunnassa alkanut matka jatkuu muurin taakse, sodan ja vihan tuolle puolelle. Yksi totuus ei avannut maailman salaisuuksia ja nyt nainen jälleen tarttuu miekkaan, ei taistellakseen, vaan vapauttaakseen kaksi kansaa. Hän astuu hirmumyrskyn lailla yli tuhansien vuosien historian ja antaa maailmalle uuden mahdollisuuden. Yksi nainen voi muuttaa tulevaisuuden.

MUURI

Vihan kääntöpuoli

”Nainen tiesi kuolevansa. Tämä oli se paikka, tämä oli se hetki, josta ei enää ollut poispääsyä. Se ei kuitenkaan häirinnyt keskittymistä. Nyt oli hyvä aika kuolla, yhtä hyvä kuin mikä muu aika tahansa.”

”Mies katsoi taakseen ja hiljensi askeliaan. Vihollisen suurin ase, valloittamaton muuri, häämötti horisontissa tummana nauhana. Näkisikö hän sen päivän, jolloin tuo kivinen paholainen murtuisi, näkisikö mikään sukupolvi sitä päivää?”

LUKIJAT PUHUVAT

"Koukuttava tarina!"

"Huimia mielikuvituksellisia seikkailuja."

"Kirjailijana rockaa menemään, mahtavaa kamaa."

Kirjaan liittyvää lisämateriaalia ja tietoa kirjailijasta

www.JanneKellari.com

Seuraa kirjailijaa www.facebook.com/JanneKellari/

9 789523 399402

BoD™ BOOKS on DEMAND